

Därför bör vi inte skrota trampminor

Aftonbladet 1996-10-02 881 ord

sida 15

Författare: Hamilton Carl Krönikör Författare Ekonom

Läs också

[Trumic: "Bästa tänkbara avslut"](#)

Östgöta Correspondenten - 14 jan 03:00

[Minskad klädhandel är ingen dålig nyhet för oss](#)

GöteborgDirekt Angered - Östra Göteborg - 26 jan 03:00

[Stor ökning av hundar som skadas av vildsvin i Sverige](#)

Västerås Tidning - 2018-12-01 03:00

[Visa fler](#)

I höst avser Sverige att ensidigt förbjuda och skrota truppminor. Inte utav snålhet, utan med de bästa tänkbara avsikter.

Bakom detta beslut finns en välinformerad opinion som känner ett starkt moraliskt patos för att Sverige skall gå före och visa vägen.

Jag tror att man är i färd med att begå ett stort misstag.

Innanför Kremels murar är luften tjock som borsitj av rykten och konspirationer.

Nu finns de som vill att Jeltsin skall leva. De som hoppas att Jeltsin skall leva, men utan att kunna regera. Och de som önskar Jeltsin död.

Ryssland är ett hjärtslag från kaos.

För den sjuka ekonomin är byråkratin mer överens. Här är den rådande kuren en osentimental och marknadsmässig skalpell och trippel by-pass.

Men denna så lovsjungna ryska "marknad", bör tas med en stor nypa salt.

Att döma av den svenske journalisten Malcolm Dixelius rön, kontrolleras 40 procent av de inhemska privata företagen av de organiserade brottsmyndigheterna, detsamma gäller 66 procent av handelsföretagen, liksom 1 500 statligt ägda koncerner och 400 banker.

Chockterapi är naturligtvis en strålande framgång i teorin, men kan ännu inte visa upp ett riktigt lika glasklart resultat i praktiken. Rysk BNP är i dag lägre än under kommunismen. Hela branscher har raderats ut. Textilindustrin är 12 procent av vad den var 1990. Konsumtionsindustrin 18 procent.

I bästa fall kommer det att krävas en generation av nya ledare på alla nivåer för att bryta loss näringsliv, förvaltning och rättskipning från den kriminella världen.

Marknad, lag och ordning är en framtidsdröm. Den dominerande tendensen i rysk politik, från vänster till höger, är något helt annat.

Nationalism.

Det ryska folkets senaste hjälte, säkerhetsrådgivaren Alexander Lebed, har utan omsvep dundrat att: "Ryssland behöver ha militära baser i andra länder så länge de rysktalande har problem i de länderna".

Mycket riktigt har Ryssland krävt - och av USA fått - rätten att fördubbla de styrkor som är stationerade vid gränsen mot Estland och Lettland. Och mycket riktigt har ansvariga svenska myndigheter, nu djupt involverade i balternas sak, optimistiskt uttalat som sin förhoppning att detta inte kommer att ske.

Från svensk sida lanseras följdriktigt, av budgetsäl, en ny försvarsdoktrin: återtagning. I realiteten, nedrustning, med 1925 års argument.

Rysk oreda, baltiskt engagemang och svensk nedrustning, det går helt enkelt inte ihop.

Samtidigt lanseras initiativet att ensidigt förbjuda truppminor.

En antipersonell mina består av sprängmedel som vid lätt tryck utlöses och exploderar. Dessa minor lemlästar och drabbar urskilningslöst. Minor lyssnar inte till eld-upphör. Vi har alla skakats av hjärtskärande bilder av stympade barn i Afghanistan och Kampuchea.

Men priset för ett symboliskt svenskt förbud är högt och resultatet osäkert.

Sverige är stort. Befolkningen liten. I försvarsplaneringen har fördröjande

hinder i form av blockeringar, sprängningar och stridsvagnsminering stor betydelse. I dessa fältarbeten ingår **truppminor** som en viktig komponent. Fienden skall hindras att röja och ta sig fram.

I fortsättningen kommer stridsvagnshinder, vägar och stråk att lämnas fria från truppminering, eller bevakas av soldater. Försvaret tunnans ut. Minor byts mot människor.

De tänkbara angriparna är emellertid inte lika generösa som vi. Det svenska förbudet är inte del av en gemensam nedrustning. Det är ensidigt. Det är bara vi själva som förbinder oss att inte använda **truppminor** på svenskt territorium.

Det innebär att anti-personella minor fortfarande kommer att användas i Sverige, men nu av angriparen, mot svensk civilbefolkning och militär.

Det är framför allt i inbördeskrig och i fattiga länder som truppminering utgör ett hot mot civilbefolkningen. Minorerna vräks ut slumpvis och urskiljningslöst av otränade förband.

Att **truppminor** förbjuds i en av världens mest välorganiserade försvarsorganisationer där varje tomhylsa redovisas och bokförs, kommer enbart i begränsad omfattning att tjäna som exempel för fundamentalistiska gerillagrupper och korrupta militärdiktatorer.

Alla vapen är grymma i sin verkan. Många vapen, inte bara minor, slår urskiljningslöst.

Det finns alternativ till ett förbud: Minor som släcker sig själva efter en tid.

Modern utrustning för att röja och oskadliggöra mineringar.

Om konventioner mot särskilda vapen, hur ädla de än är tänkta, hindrar små länder att försvara sin frihet, kommer de på sikt att förlora sitt breda stöd.

I en orolig tid måste känsla förenas med kyla.

© Aftonbladet eller artikelförfattaren. Utgivare: Sofia Olsson Olsén. Databasens namn: Sofia Olsson Olsén / Aftonbladet / retriever-info.com

Alla artiklar är skyddade av upphovsrättslagen. Artiklar får ej distribueras utanför den egna organisationen utan godkännande från Retriever eller den enskilde utgivaren.